

PoVánoční

Stalo se už NaKoláckou tradicí, že se po Vánočních svátcích pořádá PoVánoční. Letos se organizace ujala HMS a připravila nám příjemnou podvečerní procházku Prahou.

Sraz byl stanoven na třetí odpolední u výstupu z metra A do ulice Na Můstku, což je krátká ulička, která je přímým pokračováním Václaváku z Můstku do Rytířské. Řeklo by se „zcela jasné a srozumitelné místo“, ale člověk míní...

Pravda, našlo se nás pár, kteří jsme místo našli bez problémů – HMS, bican, já, Banán a čarodějka. A velmi příjemné překvapení si pro nás, dívky, připravil bican – každá jsme obdržela jednu žlutou růži. Další průběh srazu se ale změnil ve slušný zmatek, protože

- krátce před třetí prošli téměř kolem nás ulicí Na můstku Burisci. Jo, uličku sice trefili správně, ale že je uprostřed nějaký výlez z metra, to nezaznamenali. Z proudu turistů jsme si je museli přivolat :o))).
- pak se Burisek s Banánem rozhodli odejít do Alberta pro pití.
- pak HMS obdržela sms od Valdeka, že stojí pod cedulí Na Můstku, a tak pro něj odklusala směrem do Rytířské.
- vzápětí se objevil Valdek s bráchou a maminkou od Václaváku – jo, holt každá ulice má dva konce, a když se nedomluví, na kteréže straně se pod tou cedulí stojí... :o)))
- za chvíli přiběhla zmatená HMS, ale hned se uklidnila, když viděla, že Valdecí už dorazili...
- pak došla sms od wíly, že je na Muzeu – a když jsme stále čekali na Buríska s Banánem, bylo rozhodnuto, že už počkáme i na ní.
- v tu chvíli znejistěl bican, protože mu došly růže, ale naštěstí mu bylo jasné, že jít shánět žluté růže není cílem dnešního večera.
- pak dorazila wíla – přišla BEZ zázvorek, takže si vlastně ani žádnou růži nezasloužila dostat :o))). Tak dobře, dostane ji příště :o))).
- pak se konečně objevil Banán s Burískem a překvapivě přinesli i pití, pro které šli.
- za chvíli dorazili i poslední dva účastníci – Jirka s Pavlem, kamarádi HMS.
- a protože se, NAŠTĚSTÍ, nikomu nezačalo chtít čůrat, mohli jsme konečně vyrazit :o)))

HMS rozdala všem vlastnoručně zpracovaný informační materiál k dnešní vycházce (dodatečně moc a moc díky, doma jsem si pěkně početla) a šli jsme. Z ulice Na Můstku jsme prošli liduprázdnou Provaznickou k bývalému Dětskému domu. I když, bývalému... Budova se i dnes nazývá Dětský dům, ale s dětmi už nemá společného absolutně nic. Jo, kdeže jsou ty doby, kdy jsme sem s maminkou tak rádi chodili a s bráchou jsme s nosy přilepenými na výkladní skříní okukovali všechny ty vystavené hračky. A ten polárkáč, co tady prodávali – velký kulatý polárkový dort na krabici s eskymákem a ledním medvědem. Takový už se dneska opravdu nikde nekoupí...

Ale dost vzpomínání, nebyli jsme na vycházce kvůli Dětskému domu... Kolem Tylova, resp. Stavovského divadla jsme prošli do úzké uličky Kamzíkova - kdo si nepamatuje, tak to bylo tam, co jsme potkali ty dva kašlající bezdomáče, a pak jsme prošli pasáží kolem Muzea čokolády. Muzeum jsme ale jen okoukli zvenčí – vstupné 180,- Kč za osobu k návštěvě opravdu nelákalo. Z pohledu nasazených cen je turismus pro běžné obyvatele města děs běs. Jenže... Jenže běžní obyvatelé město holt neuzijí...

Z pasáže jsme vyšli do Celetné, kterou jsme prošli na Staromák a už tu byl první kostel, který jsme měli navštívit – Týnský chrám, resp. Kostel Matky Boží před Týnem. V tomhle kostele jsem snad nikdy nebyla, takže jsem s radostí uvítala tuto zastávku, ale nebylo mi popřáno. V kostele se konala mše, takže nahlédnout bylo možno jen přes skleněné dveře. Ale nevádí, zajdu si sem, až pomine to vánoční šílenství.

Úzkou Týnskou uličkou jsme prošli do Týnského dvora, známého spíš jako Ungelt. A kde se tady název Ungelt vzal?!? Jde o staroněmecké slovo označující clo, které v Týnském dvoře platili kupci zde pobývající. Po zaplacení cla podléhali ochraně jak oni sami, tak jejich zboží.

Z Ungeltu jsme vyšli do Malé Štupardské, kde je kostel sv. Jakuba Většího. Návštěva sice nebyla v plánu, ale proč se tam nepodívat. Tenhle kostel si velmi dobře pamatuji už od dětství, a to díky useknuté ruce zloděje (jenž l. p. 1400 v kostele kradl), která visí hned vedle vstupu. Zvenčí tenhle kostel vypadá nenápadně, ale to spíš díky tomu, že jsou uličky kolem něj tak stísněné. Uvnitř jsme ale mohli vidět jeho majestátnost v plné kráse. Jen jsme vstoupili, otevřely se před námi monumentální prostory. Až se nám zatajil dech, když jsme z úzké uličky vstoupili do hlavní prostory kostela nečekaných rozměrů. A ta výzdoba... Jedním slovem nádhera. Jen nás trošku mrzelo, že byl kostel poměrně málo osvětlen, ale do potměných bočních lodí byl stejně vstup zakázán. Asi se tu nekradlo jen l.p. 1400, jen dnes už se ruce nesekejí...

Kousek za sv. Jakubem nás zaujal obchod s Karlovarskými produkty. Že na tom není nic divného?!? Ano, pravda, nebylo by na tom nic divného, kdyby obchod nebyl nadepsán jen a pouze azbukou – „*Карловарские продукты*“. Že se z východu přesídlila silná komunita Rusů do Karlových Varů, to je známo již dlouho. Stejně tak je nepřehlédnutelný stále rostoucí počet rusky mluvících spoluobyvatel v Praze. Ale aby si v Praze otevírali Rusové obchody označené striktně názvem v azbuce (mimochodem překlad je silně počeštěn, v ruštině by to bylo trošku jinak) a zásobovali ho zbožím z KáVé, to už mi tedy přijde jako dost silná káva... Nelíbí se mi to, ale řešení neznám. Bohužel...

Ale konec rozptylování, ruská otázka také nebyla předmětem naší vycházky. Z Malé Štupardské jsme došli do Masné ulice a tou jsme prošli až do Dlouhé. A tady mě překvapila podivná plastika klečící ženy. *Proboha, CO TO JE?!?* Rozcabená nahá ženská v nadživotní velikosti, klečící uprostřed historického centra Prahy a nestydatě nastavující svůj klín Staroměstskému náměstí!!! Až doma jsem se zeptala strýčka Gůgla a schválně hádejte, kdo asi tak mohl být autorem tohoto díla?!? Jistě, kdo jiný než David Černý :o))) Zjistila jsem, že 6ti metrové nerezové dílo nesoucí název „*In Utero*“ je upoutávkou na výstavu „*Über ego*“ a do klečící ženské postavy se dá údajně zespuď i vstoupit a ocitnout se tak v prostoru, které evokuje ženské lůno. Docela škoda, že jsme tohle netušili při naší vycházce. Lůno ženy bychom si jistě nenechali ujít :o))) Musím ale říct, že jakmile jsem zjistila, že tato plastika je pouze dočasným monumentem v centru Prahy, docela se mi začala líbit. Budu se muset do toho lůna Prahy a možná ještě dál zajít znovu podívat :o))).

Z Dlouhé jsme se vydali Kozí uličkou na tzv. kozí plácek, kde kdysi býval kozí trh. Aneb, jak řekl Burisek, „*tady je to místo, kde si můžu prohlédnout a osahat všechny kozy*“ :o))). Na mapě to sice vypadá jako náměstí, ale žádný speciální název toto místo nenes. Je to zkrátka jen bezejmenné křížení několika ulic, které si tak mohlo zachovat svůj původní zlidovělý název. A můžete na to vzít jed, že když se v Praze řekne „*kozí plácek*“, tak ví každý, o jaké místo se jedná i bez oficiálního pojmenování. Což se, bohužel, o mnoha místech, nesoucích třeba i honosné názvy, říci nedá :o))).

Z koziho plácku jsme šli Haštalskou ulicí až na Haštalské náměstí. Zde byl sice další kostel – kostel sv. Haštala, ale ten byl uzavřený, takže dovnitř jsme se nepodívali. Zajímavostí ale je, že nikde jinde v Čechách žádný jiný kostel sv. Haštala není.

A za kostelem na nás čekal pomyslný cíl dnešní cesty – ulička Ve Stínadlech. Stínadla jsou pojmem z našeho dětství. Je to fiktivní čtvrť, kterou si pan Foglar vymyslel pro svoje příběhy, ale vybarvil ji tak dokonale, že nikdo při čtení jeho knih nepochyboval o tom, že někde tato čtvrť opravdu existuje. Při vyslovení tohoto názvu se mi okamžitě vybaví různé příběhy Rychlých šípů, Bratrstva kočičí pracky, objeví se Haha Bimbi ve svých pruhovaných punčochách, Vontové se žlutým špendlíkem v klopě a hlavolam ježek v kleci, který jediný nabral reálnou podobu a v době mých deseti let nebyl nikdo, kdo by tuhle hračku nevlastnil. Ale teď jsem musela sejmout růžové brýle a podívat se realitě do očí. To, co je tady vydáváno za fiktivní Stínadla, je dost slabá náhražka tomu, co pro naše dětské duše tento pojem znamenal. Ano, najít ještě dnes na Starém Městě bezejmennou uličku, kterou by bylo možno pojmenovat, je určitě nadlidský výkon, ale podařilo se a v roce 2007 byla ulička Ve Stínadlech slavnostně odhalena, a to u příležitosti 100. výročí narození pana Foglara. Tady si ale nejsem zcela jista, zda si to raději páni ouředníci neměli odpustit. Poměrně zpustlý a nevzhledný průchod mezi počmáranou oprýskanou zdí a zanedbanou zahradou staršího činžáku ulicí moc nazvat nelze. Nebyli tady ani cedule s názvem ulice – ty už si některý z návštěvníků odnesl na památku. Zkrátka moje pocity zůstaly dost rozporuplné – na jednu stranu jsem ráda, že vím, kde ulička Ve Stínadlech v Praze je, na druhou stranu byla pro mne velkým zklamáním. Po pravdě – raději si ponechám ty vzpomínky :o))).

Dál jsme prošli ulicí U Obecního dvora do Anežské, kde je Anežský klášter. Ten jsme ale také nenavštívili – nějak nám nesedlo propojení historie a moderny. Ne, tohle není místo, kde by se člověk mohl kochat pohledem. Ale pro návštěvu nějakého koncertu mohou být tyto prostory velmi impozantní. Tak snad někdy jindy. Je ale fakt, že Johna a ostatní kluky ani tak nezajímá Anežský klášter jako místo, kde je za plakátovací plochou ukryta „keška“. Jo, každý holt máme své priority :o))).

Kultúry už jsme měli všichni tak nějak dost, tak teď nastal čas vmyslet nějakou tu hospodu, kde bychom všechny ty zážitky spláchli trochou čaje nebo něčím silnějším. Po chvilce nerozhodného tápání jsme nakonec zvolili příjemnou restauraci na Betlémském náměstí. Ale k té musíme nejprve dojít, tak hurá zpátky do ulic.

Ulicí U Milosrdných jsme došli až do Dušní. Tady jsme ještě minuli kostel sv. Šimona a Judy, ale ani jsme nezjišťovali, zda byl otevřen. Zastavili jsme se až u pomníku Franze Kafky, který stojí mezi Španělskou synagogou a kostelem sv. Ducha. Náhodou jsem tenhle pomník objevila loni a musím se přiznat, že do té doby jsem vůbec netušila, že Franz Kafka v Praze nějaký pomník má. Ano, má a na velmi příjemném místě. Jen mě tak napadá, že jsem tady byla vždycky jen v zimní podvečer. Budu si sem muset zajít také někdy přes den.

Od pomníku jsme se vydali ulicí Širokou, kterou křížuje ulice Pařížská, nejdražší pražská ulice. Samozřejmě jsme nahlédli do výkladů obchodů, které jsme míjeli, ale musím říct, že nějak nerozumím tomu, aby se mi líbily věci jen podle toho, jakou mají visačku. Ne, nestojím o boty od Prady, když jsou hnusný jak noc, a nepotřebuji ani náramek od Bvlgari, byť za pouhých 790.000,- Kč - mimochodem, ještě že jsou ty povánoční slevy, že :o))).

Ze Široké jsme kolem cyklorestaurace Koloniál zahrnuli do Žatecké, přes Kaprovku jsme prošli až do Platněrské a na Mariánské náměstí, kde je náš slavný Magistrát hl. m. Prahy. Ale

je tu také Městská knihovna, Klementinum nebo palác Clam-Gallasův. Už jsme se ale moc nezastavovali – přece jenom jsme čím dál víc toužili po tom, sednout si do nějaké té osvěžovny a odpočinout si.

Prošli jsme Seminářskou ulicí, kde jsme minuli druhý nejužší dům v Praze, pak kousek Karlovou do Liliové, kterou jsme došli až na Betlémské náměstí. Musím říct, že doposud se nám docela dařilo vyhýbat se davům, ale v Karlovce jsme to schytali na plno. Bylo dost namáhavé prodrat se davem turistů, ale zvítězili jsme. Jen moje růže, resp. její stonek, nesl značné známky opotřebení. Holt jsem ji měla nést nad hlavou, jak původně bican doporučoval :o)))

Na Betlémské náměstí jsme plánovali návštěvu restaurace U Betlémské kaple. Ale naše početná, čtrnáctičlenná, skupina neměla šanci. Bylo prý plno, ale jen relativně. U dvou stolů pro 7 – 8 osob sedělo po jednom človíčku, takže při dobré vůli by pan vrchní místo našel. No nevádí, my jsme o kšeft nepřišli :o)))

A nakonec jsme byli i rádi, že se pro nás místo nenašlo, protože jsme měli možnost v Betlémské ulici objevit naprosto skvělou restauraci Pražský most u Valšů. Usadili nás sice „do sklepa“, ale mělo to tu výhodu, že jsme se viděli tanky, v nichž se vaří místní pivo, všichni jsme se vešli k jednomu stolu a WC bylo za rohem :o))). Myslím, že teď mohu mluvit za všechny a tuhle restauraci vřele doporučit. Ano, ceny jsou tu sice se „staroměstskou“ přírůžkou, ale vaří tu skvělé vlastní pivo (Pražský most – světlé, tmavé a polotmavé) a jídlo bylo také vynikající. Pravda, latté za 75,- káče jsem si teda odpustila, ovšem čajík jsem si dala 2x :o))). Zkrátka a dobře řečeno slovy klasika: „*byla to taková pěkná tečka, za tím naším večerem*“ :o))).

Ještě jednou moc a moc díky HMS za přípravu trasy i informačního materiálu a všem děkuji za velmi příjemnou společnost. Užijte si zbytek roku bez karambolů (na duši i na majetku) a do toho dalšího vykročte tou správnou nohou :o))).